

спусна нататък. Боднатъ отъ нетърпеливия му кракъ, конътъ изпрѣ наведнажъ лекия наклонъ.

— Най-сетне! — тѣ се спуснаха да го посрещнатъ. — Не вѣрвахме вече нѣкога да те видимъ! Защо не слѣзе отъ Кубера? Колко те чакахме, какъ разпитвахме всѣки слизащъ пѣтникъ! Най-сетне единъ алемански рицаръ, който се завръщаше раненъ отъ Палестина, ни каза, че търговецътъ на кожи и медъ го помолилъ да намѣри на пристана трима пилигрими и да имъ съобщи, че той ще пристигне по-късно, по сушата. Да наематъ нѣкоя кѣща извънъ града и да го чакатъ тамъ. Но кой те доведе до тукъ? Отъ кѣде разбра, че сме въ тоя домъ?

Белота побледнѣ. Той не бѣ виждалъ никакъвъ раненъ алемански рицаръ. Какво значеше всичко това? Докато отвори уста да попита другаритѣ си, нѣкакъвъ грозенъ викъ отекна навънъ.

— Тука сѣ! Обградете кѣщата!

Спуснаха се, залепиха чела въ прозореца. Дружина венгерски конници изпираше баира. Божекътъ стоеше предъ вратата и ти викаше съ рѣще. Въ него князь Белота позна единъ отъ търговцитѣ на реликви, които пѣтуваха въ кораба. Какъ не бѣ можалъ да го познае веднага? Или и той можеше тъй майсторски да промѣня външността си като него: ту монахъ, ту алемански рицаръ, ту божекъ... Кой знае отъ кѣде го следѣха. Може би още отъ Търновградъ... Съгледвачитѣ на кралъ Бела не се шегуваха.

Логотетътъ се спусна навънъ. Блѣсна божека, докато другаритѣ му вадѣха стрели и колчани, мѣрейки се въ пристигащитѣ венгери, метна се на коня си, препусна по обратната посока отъ тая, отъ която идѣха нападателитѣ. Отличенъ яздачъ, Белота не се поколеба предъ никое препятствие. Прескочи оградата, която заграждаше дома, спусна се предпазливо по стрѣмното нанадолнище, прехвърли се презъ единъ трапъ, пѣленъ съ застояла, зеленясала вода, препусна съ чудна бързина къмъ блѣещия се друмъ.

Въ далечината бавно заглѣхваха виковетѣ на преследвачитѣ.